

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 635/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 318/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	rażącej niewspółmierności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy poprzez orzeczenia zbyt wysokiej kary, która nie odzwierciedla należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze obu celów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>kary z art. 53 kk w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, które uzasadniają w przedmiotowej sprawie warunkowe umorzenie postępowania karnego i które to rozstrzygnięcie jest represją adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, a przede wszystkim następstw, jakie wystąpiły po ujawnieniu zarzucanego oskarżonemu czynu;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie należy podnieść, iż sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności popełnienia przedmiotowego zdarzenia (a tym samym sprawstwo oskarżonego), które w skardze apelacyjnej nie były kwestionowane, tak więc nie są przedmiotem</p>				

szczegółowych
rozważań sądu
okręgowego.

W związku z
faktem, że skarżący
nie kwestionuje
ustalonego stanu
faktycznego, sąd
okręgowy ograniczy
się do stwierdzenia,
że sąd rejonowy w
sposób prawidłowy
oraz dokładny
przeprowadził
postępowanie
dowodowe,
wnikliwie i
wszechstronnie
rozważył wszystkie
dowody oraz
okoliczności
ujawnione w toku
rozprawy,
dokonując następnie
na ich podstawie
właściwych ustaleń
faktycznych, tak
co do samego
przebiegu zdarzenia,
jak i rozstrzygając
kwestie sprawstwa i
winy oskarżonego.

Co do zarzutu obrazy
art. 438 pkt 4
kpk wskazać należy,
że w orzecznictwie
trafnie podkreśla się,
że zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić wówczas,
gdy kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, to nie

uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym

znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną, to
jest niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się wręcz
zaakceptować (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 lutego 1995 r., II
KRN 198/94, LEX nr
20739).

Chodzi przy tym
o niewspółmierność
zarówno
niekorzystną dla
oskarżonego, jak i
korzystną dla niego,
ale niekorzystną z
punktu widzenia
dobra wymiaru
sprawiedliwości, a
więc interesu
publicznego.

Mając na uwadze
powyższe
rozważania
stwierdzić należy,
że zarzut obrońcy
oskarżonego jest
niezasadny.

Wywody skarżącego
w żadnym razie nie
dowodzą wadliwości
zaskarżonego
orzeczenia, a
sprowadzają się
tylko do prezentacji
wyobrażeń o finale
postępowania
karnego, który
satisfakcjonowałyby
oskarżonego i jego
obrońcę, a więc
chęci, aby
postępowanie karne
zakończone zostało

na stwierdzeniu podstaw do jego warunkowego umorzenia. W ocenie sądu odwoławczego, dokonując ustaleń co do warunków osobistych i właściwości oskarżonego oraz okoliczności popełnienia czynu, sąd rejonowy nie pominął w zasadzie żadnych istotnych i mogących mieć wpływ na treść wyroku okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających.

Skarżący stara się umniejszyć odpowiedzialność oskarżonego za inkryminowany mu czyn powołując się na stwierdzone u oskarżanego zaburzenia depresyjne nawracające, których podłożem, jak wnosić można z wyjaśnień oskarżonego i treści wniesionej apelacji są m.in.: permanentne problemy z synem, który ma 20 lat, jednakowoż nie wykazuje samodzielności życiowej, bytowej, finansowej z uwagi na uzależnienie od narkotyków.

Dostrzegając złożoność sytuacji i mając świadomość wyzwań, jakie stają przed rodzicami dziecka (już dorosłego) wykazującego taki problem, także związanych z aspektem emocjonalnego funkcjonowania, to jednakowoż od strony prawnoprawnej, jak wynika z treści opinii biegłych psychiatrów oskarżony wykazuje wszelkie podstawy do możliwości przypisania mu zawinienia, a w chwili czynu jego stan należy uznać za stabilny. Oskarżony na bieżąco przyjmuje leki przeciwdepresyjne, a jego leczenie przyniosło pożądaną skuteczną zmianę. Zresztą czyn, jakiego się dopuścił nie był związany z przeciwdziałaniem jakiegokolwiek sytuacji związanej z synem, a chęcią uspokojenia nastrojów, jakie powstały na tle roszczeń niezadowolonego kontrahenta.

Jak wynika z dokumentacji medycznej zaburzenia emocjonalne

rozpoznano u oskarżonego już kilka lat temu i wdrożono ich leczenie, które dało poprawę stanu zdrowia. Ostatnie zaostrzenie objawów związane było ze śmiercią matki oskarżonego.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego wizyta w siedzibie firmy poirytowanego kontrahenta i konieczność podjęcia sporej kwoty gotówki była głównym bodźcem do podjęcia decyzji o kierowaniu pojazdem mimo cofnięcia uprawnień celem wypłaty z banku znacznej sumy pieniędzy. Tyle tylko, że oskarżony jest przedsiębiorcą z wieloletnim, bo z ok. 30 – letnim stażem pracy, doświadczonym w prowadzeniu firmy o profilu usługowym (budowlany), która zatrudnia od 10 do 20 osób. Prowadzenie na taką skalę firmy o specyficznym profilu wymusza decyzyjność i konfrontowanie się z sytuacjami stresogennymi. Wiedza i doświadczenie

życiowe skłania do uznania, że skoro mimo stwierdzonego schorzenia u oskarżonego, permanentnych problemów osobistych, oskarżony jest jednak w stanie w nieprzerwany sposób i od wielu lat, prowadzić rozwijającą się firmę, która stanowi główne źródło utrzymania rodziny, to jest też w stanie jednak radzić sobie na bieżąco ze wspomnianymi wyzwaniami i nie „tracić głowy”. Tym bardziej, że nic nie stało na przeszkodzie, aby to żona P. B. pojechała do banku podjąć pieniądze (posiadając do tego stosowne upoważnienie, pełnomocnictwo) lub w tym celu podwiozła męża, jak też można było skorzystać z usług fachowego przewoźnika, jeżeli rzeczywiście była potrzeba pozostania w firmie i uspokajania nastrojów „kontrahenta”. Oskarżony zatrudnia też określoną liczbę pracowników, których mógł

poprosić o pomoc, chociażby w obsłudze petenta. Dlatego też w pełni należy podzielić ocenę sądu meriti, że podnoszonych przez oskarżonego i apelanta okoliczności nie sposób uznać za nadzwyczajne, które mogłyby skutkować takim obniżeniem stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, aby rozważyć możliwość warunkowego umorzenia postępowania.

W treści środka odwoławczego skarżący w nadmierny sposób stara się przecenić te argumenty, które w ocenie obrońcy mają usprawiedliwić niewłaściwe zachowania oskarżonego, zupełnie pomijając, w jakich okolicznościach doszło do ujawnienia faktu kierowania przez oskarżonego pojazdem bez uprawnień.

Otóż oskarżony nie tylko z pełną premedytacją, mając świadomość zapadłego wobec niego orzeczenia administracyjnego,

prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, nie posiadając ku temu uprawnień, ale swą brawurową jazdą naruszył przy okazji przepisy ustawy prawo o ruchu drogowym, dopuszczając się wykroczenia z art. 97 kw w ten sposób, że omijał pojazdy oczekujące na otwarcie przejazdu kolejowego, wjeżdżając na pas ruchu dla kierunku przeciwnego. Na tym nie kończy się nonszalanckie zachowanie P. B. (2), bowiem oskarżony zatrzymany do kontroli zaczął pieszo uciekać przed funkcjonariuszami policji, prowokując za sobą policyjny pościg.

W realiach niniejszej sprawy, nie pozostaje cienia wątpliwości, że P. B. (2) przyświecał cel w postaci co najmniej uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności uniemożliwienia lub utrudnienia ustalenia okoliczności nieposiadania uprawnień do kierowania pojazdem. Jego

zachowanie było intencjonalne. Taki wniosek wynika z realiów przedmiotowej sprawy .

Suma podjętego karygodnego zachowania oskarżonego, sprawia, że nie może być mowy o uznaniu, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne oraz całokształt ujawnionych okoliczności nie daje przekonania, że pomimo umorzenia postępowania P. B. (2), będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, mimo, że jest osobą niekaraną, prowadzącą ustabilizowany tryb życia, a okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości.

Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam,

gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzenia do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał naganność swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Słusznie więc sąd rejonowy bacząc na całość okoliczności sprawy uznał, że wymierzenie kary oskarżonemu w istocie jest konieczne, a cele postępowania nie zostaną osiągnięte poprzez warunkowe

umorzenie
postępowania.

W ocenie sądu
odwoławczego,
mając na uwadze
okoliczności
popelnionego
przestępstwa, nawet
przy uwzględnieniu
takich wpływających
czynników na
korzyść jak
wskazane przez sąd
meriti, wymierzenie
oskarżonemu kary i
to najłagodniejszego
rodzaju nie może
być uznane za
nadmiernie surowe.
Orzekając karę sąd
rejonowy
jednocześnie
obszernie i
wyczerpująco
zanalizował
okoliczności
obciążające i
łagodzące
odpowiedzialność
oskarżonego, a sąd
odwoławczy analizę
tę i jej wnioski
w całej rozciągłości
podziela. Takie
okoliczności
poprzedzające
ujawnienie
inkryminowanego
czynu, jak
brawurowa jazda
połączona z
popelnieniem
wykroczenia,
utrudnianie kontroli
poprzez ucieczkę
muszą znaleźć swój
wyraz poprzez
wymierzenie kary
sprawiają, że

zastosowana w sprawie represja karna jest właściwa.

Wysokość wymierzonej w niniejszej sprawie kary uwzględnia stopień zawinienia sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, oraz jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego.

Wymierzona kara realizuje w wystarczającej, a zarazem i koniecznej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona wobec sprawcy osiągnąć.

Przywołane okoliczności, rzutujące na zasadność wymierzenia kary grzywny, uzasadniały także orzeczenie obligatoryjnego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w rozmiarze minimalnym.

Słuszny jest rodzaj oraz okres ustanowionego

<p>środka karnego, jako adekwatny do stopnia naruszenia norm, a tym samym potencjalnego niebezpieczeństwa, jakie stwarza oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego.</p> <p>Wobec powyższego zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu utrzymano w mocy.</p>			
Wniosek			
o zmianę wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, także w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środku karnym, apelacja zmierzająca do zmiany wyroku i warunkowego umorzenia postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.			
4. OKOLICZNOŚCI			

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
apelacja nie zdołała podważyć słuszności zaskarżonego wyroku		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2 i 3	O wydatkach związanych z reprezentację oskarżonego przez adwokata z urzędu sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk, § 17 ust 2 pkt 4 w zw z § 4 ust 1,2,3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów	

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu uznając, że z uwagi na charakter sprawy i nakład pracy adwokata, adekwatna jest kwota na poziomie jednokrotność stawki minimalnej.

Jednocześnie uwzględniając sytuację materialną oskarżonego posiadającego stały dochód pozwalający także na poniesienie wydatków związanych z leczeniem osobistym i pomocą finansową dla syna bez uszczerbku niezbędnego utrzymania, sąd okręgowy nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze na które złożyła się opłata w kwocie 150 zł. oraz wydatki w postaci ryczałtu i kosztów obrony z urzędu.

7. **PODPIS**

1.11.
zaskarżenia

Granice

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 318/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana